

Arrest

nr. 307 449 van 29 mei 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 oktober 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 oktober 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft reeds sinds 2006 in België in het kader van gezinshereniging, maar dit verblijf werd in 2012 ingetrokken wegens schijnhuwelijk.

1.2. Verzoeker diende op 7 oktober 2022 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 5 oktober 2023 een beslissing waarbij de in punt 1.2. bedoelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan in kennis gesteld op 22 november 2023.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op datum van 07.10.2022 werd ingediend door:

B.(…), T.(…) (R.R.: (…))

nationaliteit: Turkije

geboren te (…) op (…)

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij 10.02.2006 in Turkije in het huwelijk treedt met een Belgische onderdane. Op 07.03.2006 dient betrokkene een aanvraag tot het bekomen van visum type D in op basis van dit huwelijk. Deze aanvraag wordt goedgekeurd en betrokkene komt op 18.11.2006 naar België. Op 20.11.2006 dient betrokkene een aanvraag tot vestiging in, hij wordt op 20.04.2007 in het bezit gesteld van een Identiteitskaart voor Vreemdelingen die op 03.11.2008 vervangen wordt door een F-kaart en op 01.10.2020 door een F+-kaart. Echter, op 06.12.2012 wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken omdat zijn huwelijk met een Belgische onderdane nietig verklaard werd op 04.10.2012. Betrokkene betekent op 14.01.2013 een bijlage 13sexies van vijf jaar. Op 09.12.2013 dient betrokkene een aanvraag 9bis in die negatief wordt afgesloten op 28.01.2014. Op 15.05.2018 wordt betrokkene gecontroleerd bij een administratieve controle en wordt hem een bijlage 13sexies van vier jaar en een bijlage 13septies betekend. Betrokkene wordt overgebracht naar een gesloten centrum in afwachting van zijn repatriëring waaruit hij echter wordt vrijgesteld op 10.08.2018. Op 26.06.2018 dient betrokkene een asielaanvraag in in het gesloten centrum. Deze asielpcedure wordt afgesloten op 01.08.2018 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 03.09.2019. Betrokkene diende op 23.08.2019 een aanvraag 9bis in. Deze werd onontvankelijk beoordeeld op 03.05.2021. Hij verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 18.05.2021, en verblijft sindsdien illegaal in België.

Betrokkenen beroept zich op het feit dat zijn beide zoons in België verblijven evenals zijn Belgische kleindochter die hij wekelijks zou zien en dat hij financieel volledig afhankelijk is van zijn familie en door hen in zijn levensonderhoud wordt voorzien. We merken op dat zijn oudste zoon B.(…) H.(…) niet over een verblijfsvergunning beschikt, betrokkene heeft momenteel namelijk voor de achtste (!) keer een procedure gezinshereniging lopende met zijn Belgisch kind. Zijn jongste zoon B.(…) S.(…) is in het bezit van een A-kaart. Het feit dat zijn kleindochter de Belgische nationaliteit heeft, dat zijn jongste zoon over een tijdelijk verblijfsrecht beschikt en dat zijn oudste zoon in België is (zonder verblijfsvergunning) kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Daarnaast legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat aantoon dat hij volledig financieel afhankelijk is van zijn familie en door hen in zijn levensonderhoud wordt voorzien. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Het blijft bij een blote bewering. Deze argumenten kunnen aldus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat hij hier al meer dan 15 jaar en 11 maanden zou verblijven en dat zijn sociaal, economisch en cultureel leven zich in België zou bevinden. Betrokkene wijst erop dat zijn hele gezin in België verblijft en dat hij Belgische kleindochter heeft. Hij meent verder geen familieleden meer te hebben in het land van herkomst. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoon dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM

zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Betrokkene heeft inderdaad familieleden in België, in de eerste plaats zijn Belgische kleindochter en zijn zoon S.(...) die gemachtigd werd tot een tijdelijk verblijf. Echter, de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond. Hetzelfde geldt voor zijn Belgische kleindochter, ter staving van zijn banden met zijn kleindochter legt betrokkene twee foto's voor. Op basis van deze twee foto's wordt niet aangetoond dat er sprake is van hechte banden tussen betrokkene en zijn kleinkind, en nog minder dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijk tussen betrokkene en zijn kleindochter. We merken volledigheidshalve nog op dat betrokkene de vader is van een Belgisch kind waarmee hij echter al jarenlang geen enkel contact meer heeft en waarvan hij geen melding maakt in huidige aanvraag 9bis. Uit het administratief dossier blijkt tenslotte dat betrokkene nog over een ruim familiaal netwerk in Turkije, bestaande uit zijn ouders, vijf broers en één zus. Betrokkene toont niet aan dat dit niet langer zo zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E.v. Zweden*, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in het land van herkomst op geen enkele opvang kan rekenen. Betrokkene legt hier geen enkel bewijs van voor. Het lijkt verder erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 39 jaar in Turkije en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat hij nog over een ruim familiaal netwerk beschikt in Turkije. Betrokkene toont niet aan dat dit niet langer zo zou zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de bewering betreft dat de banden van betrokkene met België zo hecht geworden zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hier geen bewijzen van voorlegt. Dit is een blote bewering. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

We merken op dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan een schijnhuwelijk. Betrokkene trad namelijk op 10.02.2006 in het huwelijk met een Belgische onderdaan, met als enige bedoeling een verblijfsmachtiging te bekomen. Dit huwelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven op 14.09.2009 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Dit vonnis werd bevestigd door het Hof van Beroep te Brussel op 10.01.2012. Betrokkene werd op basis van dit huwelijk op 20.11.2006 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en vervolgens op 20.04.2007 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen

(later vervangen door een F- en een F+-kaart). Deze laatste werd ingetrokken bij beslissing van 06.12.2012. Betrokkene heeft op basis van dit schijnhuwelijk ten onrechte een verblijfsvoordeel van meer dan zes jaar gehad. Betrokkene heeft de Belgische procedure tot gezinshereniging misbruikt aangezien hij nooit de intentie had een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met zijn Belgische echtgenote. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit vernoemd vonnis en arrest. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Betrokkene verwijst in de aanvraag naar zijn vaststaand werkaanbod, er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene hier geen enkel bewijs van voorlegt. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere bewering dat betrokkene een vaststaand werkaanbod heeft kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Voor wat betreft dat een sociaal-economisch onderzoek dient te worden bevolen om de integratiewil van betrokkene te horen, dient opgemerkt te worden dat dit geen onderdeel uitmaakt van een aanvraag artikel 9bis. Het is aan betrokkene om alle noodzakelijke informatie inzake zijn aanvraag artikel 9bis aan te leveren wanneer hij de aanvraag indient. De bewijslast ligt bij betrokkene.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2006 in België zou verblijven, dat hij dus al meer dan 15 jaar en 11 maanden in België zou verblijven, dat hij zich perfect geïntegreerd zou hebben in België, dat er sprake zou zijn van zowel duurzame lokale verankering als van integratie, dat hij zich kan uitdrukken in het Nederlands, dat hij het centrum van zijn sociale en culturele belangen in België opgebouwd zou hebben, twee inschrijvingsbewijzen Nederlands 2012-2013, twee inschrijvingsbewijzen Nederlands 2011-2012, een inschrijvingsbewijs Nederlands 2010-2011 en foto's met zijn kleindochter) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)"

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 5 oktober 2023 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 22 november 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: B.(...), T.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene beschikt niet over een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene haalt geen minderjarige kinderen aan in zijn aanvraag.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan in zijn aanvraag.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde

*politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.
(...)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 6 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Verzoeker stelt eveneens een kennelijke beoordelingsfout vast. Hij stelt in zijn eerste middel het volgende:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn

2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit

3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

DE BUITENGEWONE OMSTANDIGHEID

De eisende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van d buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet ‘onvoorzienbaar’ te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag o.a. gewezen op verschillende elementen die een buitengewone omstandigheid vormen:

- Zijn ononderbroken verblijf (reeds sedert 6 november 2006) dat verankerd is in België

- Familieleden in België en geen familieleden meer in het land van herkomst, met name het verblijf van beide zonen in België en een Belgische kleindochter :

B.(...) S.(...), geboren te te (...)(Turkije) op (...) (onbeperkt verblijf)

B.(...) H.(...), geboren te te (...)(Turkije) op (...) (verblijfsrecht in het kader van de lopende beroepsprocedure)

B.(...) A.(...) (kleindochter), van Belgische nationaliteit, geboren te (...) op (...)

- Zijn integratie, de duurzame lokale verankering en zijn opbouw van zijn leven en familieleden in de Belgische samenleving waardoor het centrum van zijn economische, sociale en culturele belangen gevestigd en verder opgebouwd is in België

- Zijn kennis van één der landstalen

- Niemand op wie hij kan terugvallen in het land van herkomst

Deze elementen alleen al tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aan, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Minstens dient te worden geoordeeld dat die allen tezamen wel degelijk moeten worden aanzien als buitengewone omstandigheid.

Eisende van partij is dan ook van oordeel dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aangetoond is.

Verwerende partij is dus onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig zou zijn.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

1.1. Gezins - en privéleven

**Dit de regularisatieprocedure blijkt dat eisende partij effectieve en genestelde banden heeft met België. Tevens blijkt hieruit dat hij geen feiten van delictuele aard heeft gepleegd en hij alhier zijn leven heeft uitgebouwd en voldoende is geïntegreerd.*

Er zijn dus voldoende elementen van integratie aanwezig in zijn dossier om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag een buitengewone omstandigheid vormen.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

De motivering van verwerende partij stemt derhalve niet overeen met de stukken van het dossier.

De motiveringsplicht werd dan ook geschonden en het standpunt van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

Eisende partij heeft gedurende een ruime période zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België, meer specifiek sedert 6 november 2006.

Eisende partij heeft tijdens zijn regularisatieprocedure opgeworpen dat hij effectieve en genestelde banden heeft met België en hij sindsdien zijn leven heeft opgebouwd in België.

In deze omstandigheden kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. De hechte banden met België, staan manifest vast.

Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissing neemt, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die eisende partij had ingeroepen, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan eisende partij.

Eisende partij zou in zulk geval het nodige hebben gedaan om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de huidige situatie van eisende partij.

De verwerende partij heeft de plicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in allé redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

Gezien eisende partij sinds geruime tijd zijn sociaal en cultureel leven in België heeft uitgebouwd, minstens al ononderbroken sedert 2006, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Marokko terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissing?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten ten gevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

1.2. Wat betreft aparte beoordeling van de elementen

*

Daarnaast heeft de verwerende partij alle ingeroepen elementen apart beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

De verwerende partij gaat bij deze individuele beoordeling in de fout door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

*

Verwerende partij stelt daarnaast in de bestreden beslissing dat de aangehaalde banden met België en de integratie van eisende partij niet worden behandeld, gezien deze behoren tot de gegrondheidsfase.

Eisende partij is het met deze visie niet eens.

Deze argumenten werden ingeroepen om zowel de buitengewone omstandigheid als de gegrondheid van de aanvraag te motiveren en te ondersteunen, wat ook blijkt uit het schrijven van eisende partij.

Verwerende partij dient hier dan ook over te oordelen.

De redenering van verwerende partij valt niet samen met de inhoud van het schrijven van eisende partij.

De redenen die eisende partij heeft opgenomen in zijn schrijven, hebben dus betrekking zowel op de gegrondheidsfase als de ontvankelijkheidsfase.

Voor beide fasen kunnen immers dezelfde argumenten worden ingeroepen.

Een bepaalde reden of omstandigheid kan én een reden zijn om te oordelen dat de aanvraag ontvankelijk is én een reden om tot de gegrondheid van dezelfde aanvraag te komen.

De wet maakt hier geen onderscheid in, waardoor verwerende partij dit onderscheid evenmin kan maken.

De beslissing van verwerende partij schendt volgens eisende partij dan ook de motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tevens het vertrouwensbeginzel.

*

Uit bovenstaande elementen is duidelijk dat het argument van verwerende partij niet kan weerhouden worden.

Het middel in gegrond."

In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht. Verzoeker stelt in dit middel het volgende:

"Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van de aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden.

Dat de motieven opgesomd in dit bevel echter nergens vermeldt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie (onontvankelijkheid) en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden

Dat de regularisatie of ten minste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

2.2. Het eerste middel, gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing, is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 6 van het IVRK, aangezien hij dit niet verder uitwerkt. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

2.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

2.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissingen op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat verzoeker in wezen tweemaal verwijst naar de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in zijn verzoekschrift door niet enkel een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren maar ook de schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

2.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen, die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.7. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.9. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het aanvragen van de machtiging in België rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd door toedoen van de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel was dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden waren die de indiening van de aanvraag in België konden rechtvaardigen.

2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker het volgende heeft ingeroepen in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 oktober 2022:

“(…)

Dat vertoger sedert 6 november 2006 verblijft op het grondgebied;

Dat vertoger thans verzoekt om de regularisatie van zijn verblijf om de hierna vermelde redenen:

De vertoger sedert zijn binnenkomst 15 jaar en 11 maanden ononderbroken verblijft op het grondgebied en een eventuele (tijdelijke) terugkeer naar Turkije dan ook een moeilijk te herstellen nadeel zou veroorzaken;

Dat vertoger dan ook onmogelijk kan terugkeren naar Turkije om van daaruit te verzoeken om de verlenging van zijn verblijf;

Dat vertoger in Turkije op geen enkele opvang meer kan rekenen en aangewezen is op zijn familie in België;

Dat vertoger hiervan de nodige bewijsstukken kan bijbrengen;

Dat vertoger met zijn eerste echtgenote B.(…) (meisjesnaam K.(…)) M.(…).

In 1993 in het huwelijk trad;

Dat uit deze relatie 2 kinderen zijn geboren:

- B.(…) H.(…), geboren te (…) (Turkije) op (...)

- B.(…) S.(…), geboren te (…) (Turkije) op (...)

Dat vertoger zijn 2 kinderen een verblijfsrecht hebben verworven:

Dat vertoger zijn oudste zoon B.(…) H.(…) op zijn beurt ouder is geworden van een dochter en vertoger zijn kleindochter inmiddels de Belgische nationaliteit heeft verworven;

Dat vertoger in afwachting van een eventuele (legale) tewerkstelling financieel volledig afhankelijk is van zijn familie en door hen in zijn levensonderhoud wordt voorzien;

Dat vertoger dan ook onmogelijk kan terugkeren naar Turkije om van daaruit te verzoeken om de verlenging van zijn verblijf; Dat vertoger in 2005 scheidde van zijn eerste vrouw en op 10 februari 2006 huwde met mevrouw T.(…) D.(…).

Dat vertoger na de huwelijksvoltrekking verzocht om de vestiging op het grondgebied overeenkomstig artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980;

Dat dit huwelijk werd nietigverklaard:

Dat vertoger echter wenst te benadrukken dat er tussen hem en zijn echtgenote een reële echtelijke band heeft bestaan en beiden de bedoeling hadden om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen;

Dat hun relatie enkel door een totaal verschillende culturele achtergrond niet heeft kunnen stand houden;
Dat vertoger de nietigverklaring van zijn huwelijk niet wil minimaliseren maar van oordeel is dat een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen de bescherming van de openbare orde en het recht op gezins- en privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.;
Dat vertoger opnieuw in staat is een normaal leven te leiden;
Dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet en artikel 45 van het K.B. van 8 oktober 1981 een inmenging in het gezins- en privé-leven toelaten ;
Dat echter dient te worden nagegaan of deze inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving ;
Dat de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van oordeel is dat enkel en alleen voldaan is aan het criterium “noodzakelijk in een democratische samenleving” indien er een dwingende sociale behoefte is en de getroffen maatregel in verhouding staat tot het nagestreefde doel ;
Dat in casu dient verwezen te worden naar het proportionaliteitsbeginsel ;
Dat in casu het proportionaliteitsbeginsel wordt geschonden omdat geen rekening werd gehouden met de hierna vermelde elementen die bij afweging zwaarder doorwegen dan het vermeende belang dat de Belgische staat meent te hebben bij de verwijdering van vertoger van het grondgebied:

- *verblijf van vertoger dat verankerd is in België*
- *Familieleden in België en geen familieleden meer in het land van herkomst*

Dat het proportionaliteitsbeginsel dan ook werd geschonden zodat de inmenging in het gezins- en privéleven van vertoger ongeoorloofd is en derhalve artikel 8 EVRM wordt geschonden ;
Dat vertoger zijn band met België zo hecht is geworden dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou veroorzaken ;
Dat vertoger sedert zijn binnenkomst 15 jaar en 11 maanden verblijft op het grondgebied ;
Dat verzoeker zich uitdrukken kan uitdrukken in het Nederlands ;
Dat een mogelijke verwijdering van vertoger van het grondgebied, gezien zijn langdurig verblijf, uitstekende integratie en vaststaand werkaanbod dan ook een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou veroorzaken ;
Dat een sociaal-economisch onderzoek dient te worden bevolen om de integratiewil van vertoger te horen bevestigen ;
Dat vertoger België legaal is binnengekomen en een inspanning heeft geleverd om te handelen in overeenstemming met de verblijfswet ;
Dat het in de gegeven omstandigheden dan ook gepast voorkomt dat het verblijf van vertoger zou worden geregulariseerd;
(...)”

2.11. Verzoeker verwijst thans in zijn middel opnieuw naar sommige van de elementen die hij in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 oktober 2022 had aangehaald en somt deze nogmaals op. Uit zijn aanvraag blijkt dat hij een terugkeer naar Turkije onmogelijk achtte omdat hij aldaar geen opvang meer heeft, hij een gezinsleven in België heeft en volledig financieel afhankelijk is van zijn familieleden in België. De verplichting om terug te keren zou disproportioneel zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker beriep zich tevens op zijn lange verblijfsduur, zijn integratie en een vaststaand werkaanbod.

Naar aanleiding van verzoekers bewering dat hij in Turkije niet kan worden opgevangen, wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld: *“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in het land van herkomst op geen enkele opvang kan rekenen. Betrokkene legt hier geen enkel bewijs van voor. Het lijkt verder erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.”*

Betreffende het familieleven van verzoeker in België overweegt de gemachtigde van de staatssecretaris het volgende: *“Betrokkenen beroept zich op het feit dat zijn beide zoons in België verblijven evenals zijn Belgische kleindochter die hij wekelijks zou zien en dat hij financieel volledig afhankelijk is van zijn familie en door hen in zijn levensonderhoud wordt voorzien. We merken op dat zijn oudste zoon B.(...) H.(...) niet over een verblijfsvergunning beschikt, betrokkene heeft momenteel namelijk voor de achtste (!) keer een procedure gezinshereniging lopende met zijn Belgisch kind. Zijn jongste zoon B.(...) S.(...) is in het bezit van een A-kaart. Het feit dat zijn kleindochter de Belgische nationaliteit heeft, dat zijn jongste zoon over een tijdelijk verblijfsrecht beschikt en dat zijn oudste zoon in België is (zonder verblijfsvergunning) kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”*

Wat zijn voorgehouden financiële afhankelijkheid betreft, wordt in de beslissing als volgt gemotiveerd: *“Daarnaast legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat aantoonbaar dat hij volledig financieel afhankelijk is van zijn familie en door hen in zijn levensonderhoud wordt voorzien. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Het blijft bij een blote bewering. Deze argumenten kunnen aldus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.”*

Met betrekking tot het werkaanbod en zijn integratie wordt het volgende gesteld: *“Betrokkene verbleef immers ruim 39 jaar in Turkije en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat hij nog over een ruim familiaal netwerk beschikt in Turkije. Betrokkene toont niet aan dat dit niet langer zo zou zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.*

(...)

Betrokkene verwijst in de aanvraag naar zijn vaststaand werkaanbod, er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene hier geen enkel bewijs van voorlegt. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere bewering dat betrokkene een vaststaand werkaanbod heeft kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Voor wat betreft dat een sociaal-economisch onderzoek dient te worden bevolen om de integratiewil van betrokkene te horen, dient opgemerkt te worden dat dit geen onderdeel uitmaakt van een aanvraag artikel 9bis. Het is aan betrokkene om alle noodzakelijke informatie inzake zijn aanvraag artikel 9bis aan te leveren wanneer hij de aanvraag indient. De bewijslast ligt bij betrokkene.”

Betreffende verzoekers voorgehouden integratie in België wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris het volgende opgenomen in de eerste bestreden beslissing: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2006 in België zou verblijven, dat hij dus al meer dan 15 jaar en 11 maanden in België zou verblijven, dat hij zich perfect geïntegreerd zou hebben in België, dat er sprake zou zijn van zowel duurzame lokale verankering als van integratie, dat hij zich kan uitdrukken in het Nederlands, dat hij het centrum van zijn sociale en culturele belangen in België opgebouwd zou hebben, twee inschrijvingsbewijzen Nederlands 2012-2013, twee inschrijvingsbewijzen Nederlands 2011-2012, een inschrijvingsbewijs Nederlands 2010-2011 en foto's met zijn kleindochter) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

Verzoeker benadrukt in zijn middel dat hij effectieve en ‘genestelde’ banden heeft met België; hij stelt hier sinds 6 november 2006 te verblijven en één van de drie landstalen te kennen. Hij verwijst naar zijn integratie, de duurzame lokale verankering en de opbouw van zijn leven en familielevens in de Belgische samenleving waardoor het centrum van zijn economische, sociale en culturele belangen gevestigd is in België. Hij geeft aan dat zijn twee zonen en kleindochter hier verblijven en dat hij niemand heeft in zijn land van herkomst op wie hij kan terugvallen. Verzoeker betoogt dat deze elementen niet betwist kunnen worden en dat verweerder zijn dossier niet zomaar naast zich kan neerleggen, nu zijn hechte banden met België manifest vaststaan. Door in zijn middel nogmaals te benadrukken dat de door hem aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden vormen, zonder daarbij op concrete wijze in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, maakt verzoeker niet aannemelijk dat deze motieven ondeugdelijk zijn, dan wel dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze zou hebben besloten dat er geen buitengewone omstandigheden aannemelijk werden gemaakt.

In zoverre verzoeker met zijn betoog zou aansturen op een nieuwe beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. Nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

2.12. Verzoeker betoogt vervolgens dat indien er in hoofdte van de verweerder nog enige vorm van twijfel zou zijn over de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden en de elementen die de verzoeker had ingeroepen, de verweerder de mogelijkheid had om aanvullende informatie op vragen aan de verzoeker en hem de kans had moeten worden geboden om verdere toelichting te verschaffen.

Verzoeker kan hierin niet worden gevolgd. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ligt immers integraal bij de aanvrager en dus bij verzoeker. *In casu* dient dan ook te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de overheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat verzoeker de nodige gegevens moet

aanbrengen opdat de verweerder kan beoordelen of er aan de wettelijke voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is voldaan. Het komt de aanvrager toe om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). De verzoeker had dan ook ruimschoots de gelegenheid om in het kader van zijn aanvraag alle elementen naar voor te brengen om aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk of *quasi* onmogelijk is om de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen, kenbaar te maken. Het komt dan aan de verweerder toe om te beoordelen of de aangeleverde elementen daadwerkelijk in aanmerking komen als buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen. De gemachtigde van de staatssecretaris dient geenszins aan verzoeker te vragen om bijkomende bewijselementen (zoals foto's en dergelijke) naar voor te brengen wanneer hij vaststelt dat verzoeker op dit punt in gebreke is gebleven.

2.13. Verzoeker benadrukt dat hij sinds geruime tijd, minstens al ononderbroken sinds 2006, zijn sociaal, familiaal en cultureel leven in België heeft. Hij is daarom van mening dat zijn situatie wel degelijk onder artikel 8 van het EVRM valt. Dit door verzoeker geschonden geachte verdragsartikel bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.*

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat hij hier al meer dan 15 jaar en 11 maanden zou verblijven en dat zijn sociaal, economisch en cultureel leven zich in België zou bevinden. Betrokkene wijst erop dat zijn hele gezin in België verblijft en dat hij Belgische kleindochter heeft. Hij meent verder geen familieleden meer te hebben in het land van herkomst. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Betrokkene heeft inderdaad familieleden in België, in de eerste plaats zijn Belgische kleindochter en zijn zoon S.(...) die gemachtigd werd tot een tijdelijk verblijf. Echter, de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond. Hetzelfde geldt voor zijn Belgische kleindochter, ter staving van zijn banden met zijn kleindochter legt betrokkene twee foto's voor. Op basis van deze twee foto's wordt niet aangetoond dat er sprake is van hechte banden tussen betrokkene en zijn kleinkind, en nog minder dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijk tussen betrokkene en zijn kleindochter. We merken volledigheidshalve nog op dat betrokkene de vader is van een Belgisch kind waarmee hij echter al jarenlang geen enkel contact meer heeft en waarvan hij geen melding maakt in huidige aanvraag 9bis. Uit het administratief dossier blijkt tenslotte dat betrokkene nog over een ruim familiaal netwerk in Turkije, bestaande uit zijn ouders, vijf broers en één zus. Betrokkene toont niet aan dat dit niet langer zo zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’

(EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E.v. Zweden*, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

De verzoeker meent dat deze motivering artikel 8 van het EVRM schendt.

2.14. De Raad stelt vast dat er *in casu* geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf, aangezien verzoeker op het moment van zijn aanvraag niet beschikte over een legaal verblijfsrecht. Het gaat bijgevolg om een eerste toelating tot verblijf. Bijgevolg dient, in tegenstelling tot de beweringen van verzoeker in zijn middel, geen onderzoek te worden gevoerd naar de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Er is dan geen sprake van een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familieleden, maar er moet wel worden onderzocht of er een positieve verplichting zou bestaan voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de zogeheten ‘*fair balance*’- toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.

Verzoeker houdt in zijn middel een theoretische uiteenzetting, maar gaat nergens concreet in op de hierboven geciteerde overwegingen uit de bestreden beslissing, waaruit nochtans een belangenafweging blijkt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat een tijdelijke scheiding om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland disproportioneel zou zijn. Hij toont evenmin aan dat er in zijn geval in hoofde van de overheid een positieve verplichting zou bestaan om het precaire gezinsleven te bevorderen of een verplichting om zich te onthouden van het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.15. Verzoeker meent ook dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld door de samenloop van de verschillende aangevoerde buitengewone omstandigheden te negeren. Er wordt evenwel niet verduidelijkt hoe een gezamenlijke beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheden tot de conclusie kan leiden dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de voor hem bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland. Voorts is verzoeker het oneens met het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris dat integratie-elementen niet werden behandeld in de eerste bestreden beslissing, gezien deze behoren tot de gegrondheidsfase. Nochtans is het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij beweert dat de aangevoerde banden met België en zijn integratie betrekking hebben op zowel de gegrondheidsfase als de ontvankelijkheidsfase.

2.16. Verzoeker voert verder ook “*Middelen tegen het bevel*” aan, thans de tweede bestreden beslissing.

Zo stelt verzoeker dat het bevel strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM omdat hij vreest ‘daar’ niemand te hebben waarop hij kan terugvallen en op straat te belanden, hetgeen voor hem een vernederende behandeling zou uitmaken.

De Raad merkt op dat artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Inzonderheid een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op dit verdragsartikel (*cf.* RvS 17 februari 2009, nr. 4.024 (c)). Verzoeker staaft geenszins zijn blote affirmatie dat hij in Turkije op straat zou belanden, waardoor het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling geenszins aannemelijk werd gemaakt.

Verzoeker betoogt voorts dat het bevel louter een gevolg zou zijn van de negatieve beslissing van de aanvraag tot regularisatie. De Raad merkt echter op dat het bevel geen enkele rechtstreekse verwijzing bevat naar de eerste bestreden beslissing en dat zij een eigen juridische en feitelijke grondslag vermeldt, die door verzoeker geenszins wordt betwist of weerlegd en die als motivering afdoende is. De motiveringsplicht vereist niet dat in het bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk wordt verwezen naar de afgewezen regularisatie-aanvraag, zoals verzoeker beweert.

2.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 en/of artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot de besluiten. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids-, het proportionaliteits- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel. Er zijn in hoofde van verzoeker geen rechtmatige verwachtingen gecreëerd die niet zouden zijn gehonoreerd zodat het vertrouwensbeginsel in het gedrang zou komen.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN